

ביצה יט. (משנה) עד כ. (שורה 12)

ביאורים

אין מביאין קדשים לבית הפסול: אסור להקריב קרבן כשלא יתאפשר לאכול אותו במסגרת כל הזמן הראוי לאכילתו מהתורה, וכך עשוי הקרבן לבוא בקלות לידי נותר ולהיפסל. לכן קרבן תודה שזמן אכילתו הוא יום ולילה - אין להקריבו ב-י"ד בניסן, כיוון שכבר מאמצע היום יהיה אסור לאכול קרבן זה בגלל החמץ שבו. איסור זה הוא מדרבנן ולא מהתורה (קריית ספר, פסוה"מ 1).

משנה

קרבן עולה

ב"ש: לא מקריבים ביר"ט.
ב"ה: מקריבים ביר"ט. (ואף סומכים)

שלמים

ב"ש וב"ה: מקריבים ביר"ט. (ולב"ה אף סומכים)

המשנה מתייחסת ל:

עולה של יר"ט (שבה נחלקו ב"ש וב"ה)
ולשלמים של יר"ט (שאותם מקריבים לפי כולם).

אבל

סתם עולה (נדרים ונדבות):
לא מקריבים,

סתם שלמים (נדרים ונדבות)

עולא, ראב"א, (ברייתא 2): לא מקריבים.

רשב"א (בברייתא 1): ב"ש: לא מקריבים. ב"ה: מקריבים.

מה לעשות עם הסתירה בין עולא (האמורא) לרשב"א (התנא)

סתמא דגמרא: יש לשנות את דברי רשב"א כדי שלא יסתרו את עולא

רב יוסף: זוהי מח' תנאים ועולא סובר כתנאים החולקים על רשב"א.

מחלוקת תנאים זו מופיעה אף
בברייתא הבאה.

ברייתא (ע"פ ביאור הגמ')

נדרים ונדבות ביר"ט?

ת"ק, ר' שמעון: לא מקריבים.

ר"א בר"ש: מקריבים.

מתי עובר על 'בל-תאחר'?

ת"ק: לאחר שיעברו 3 רגלים.

ר' שמעון: לאחר שעברו 3 רגלים מפסח שלאחר הנדר.

ר"א בר"ש: לאחר שעבר חג הסוכות.

לדעת ת"ק לא מקריבים תודה אפילו ב-י"ד ניסן כי: "אין מביאים קדשים לבית הפסול".

ר"א בר"ש הוסיף בברייתא זו ש:

תודה (=נדרים ונדבות) שמקריב בחג:

יוצא בה ידי שמחה.

לא יוצא בה ידי קרבן חגיגה. (אפילו אם כשנדר את התודה התנה שהיא תהיה עבור חגיגה)

כיוון שקרבן חובה יש להביא מן החולין!